

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie ze skargi B. W.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. I NSW 1237/23,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 28 listopada 2024 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Dnia 25 listopada 2024 r. B. W. (dalej: „skarżący”), wniósł do Sądu Najwyższego pismo zatytułowane skarga na przewlekłość postępowania, wskazując sygn. I NSW 1237/23.

W treści pisma wskazał on, że „Przed Sądem Najwyższym zawisły jest spór na protest z dnia 12 stycznia 2024 r. o stwierdzenie nieważności wyborów do Sejmu i Senatu w dniu 15 października 2023 r., który wymaga rozstrzygnięcia, bo Sąd Najwyższy ma obowiązek zapewnić ochronę sądową prawa wyborcy z art. 101 ust. 2 Konstytucji. Zasada skutecznej ochrony sądowej jest zasadą chronioną na mocy art. 6 i 13 europejskiej konwencji praw człowieka”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

W art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość określono katalog postępowań i krąg podmiotów uprawnionych do wniesienia skargi. W ust. 5 art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość wskazano, że w postępowaniu cywilnym skargę może wnieść strona, interwenient uboczny i uczestnik postępowania.

Zgodnie z art. 244 § 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 2408, dalej: „k.wyb.”) Sąd Najwyższy, na podstawie sprawozdania z wyborów przedstawionego przez Państwową Komisję Wyborczą oraz opinii wydanych w wyniku rozpoznania protestów, rozstrzyga o ważności wyborów oraz o ważności wyboru posła, przeciwko któremu wniesiono protest. W postępowaniu stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2021 r. poz. 1904 oraz z 2022 r. poz. 480).

Stosownie do art. 244 § 2 k.wyb. rozstrzygnięcie, o którym mowa w § 1, Sąd Najwyższy podejmuje, w formie uchwały, nie później niż w 90 dniu po dniu wyborów, na posiedzeniu z udziałem Prokuratora Generalnego i Przewodniczącego Państwowej Komisji Wyborczej. Przepis ten w sposób ścisły i wyraźny określa krąg uczestników postępowania prowadzonego na podstawie art. 244 k.wyb.

W przedmiotowej sprawie skarżący wniósł pismo stylizowane na skargę na przewlekłość postępowania w I NSW 1237/23, wskazując, że przed Sądem Najwyższym „zawisły jest spór na protest z dnia 12 stycznia 2024 r. o stwierdzenie nieważności wyborów do Sejmu i Senatu w dniu 15 października 2023 r., który wymaga rozstrzygnięcia”. Powołał się on przy tym na obowiązek zapewnienia

przez Sąd Najwyższy ochrony sądowej statuowanej w ramach art. 101 ust. 2 Konstytucji, jak też przez art. 6 i 13 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw człowieka.

Odnosząc się do powyższego, należy zauważyć, że w sprawie, o której mowa w przedmiotowym piśmie, Sąd Najwyższy w składzie całej Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 11 stycznia 2024 r. podjął Uchwałę o stwierdzeniu ważności wyborów do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej przeprowadzonych w dniu 15 października 2023 r. W postępowaniu, jakie przeprowadzono w tym zakresie, uczestnikami byli – według obowiązujących przepisów – Prokurator Generalny i Przewodniczący Państwowej Komisji Wyborczej. W charakterze uczestnika nie występował natomiast skarżący.

W takim stanie rzeczy należy uznać, że skarżący nie jest podmiotem legitymowanym do wniesienia takiej skargi.

Z wyżej wskazanych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 395 § 1 w zw. z art. 397 § 1¹ w zw. z 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji postanowienia.

r.g.

[ał]